

---

# DICHTERBIJ

## Welkom in een vreemde wereld

*Gerard Lohuis*

Ze komt te laat binnen want ze heeft het zo druk. Gisteravond heeft ze nog tot laat in de uurtjes moeten vergaderen om haar onderzoeksconcept in de pilotgroep te bespreken. Het spijt haar echt dat ze te laat is en ze vindt het nog erger omdat ze dadelijk al weer weg moet.

Ik kijk met stijgende verbazing naar haar drukte en begin steeds minder te begrijpen van de onderzoekster. Is zij nu ook al zo'n typische beleidsambtenaar die regelmatig nota's maakt door de gehele dag achter het bureau te tikken voor een scherm? Enerzijds verdient het bewondering dat iemand dat kan en aan de andere kant is het onbegrijpelijk. Hoe kan iemand oordelen over de werkelijkheid zonder er in rond te lopen? Of is zo'n iemand een recensent die alles al weet door er voortdurend naar te kijken?

Mensen met een waan doen ongeveer hetzelfde. Die lopen nog wel in de werkelijkheid rond maar knopen er onontwarbare knopen aan vast zodat niemand het meer begrijpt. Dan is het ongevaarlijk. In zekere zin hebben beleidsmakers met hun computer een zelfde soort waan, met dien verstande dat zij wel de illusie koesteren de werkelijkheid te kunnen beschrijven. En dat is al een stuk gevaarlijker.

"De aandachtsfactor speelt een belangrijke rol bij het verkrijgen van de informed consent en in het overredingsproces zal een double blind-controlegroep moeten aantonen of de effectiviteit van de doelrealisatie optimaal is. De logistieke opzet van dit onderzoek behelst een proces van

matchen waarbij gespreksfragmenten beoordeeld worden op doelrealisatie van de kwaliteit van leven". De onderzoekster heeft mijn zwijgen opgevat als een uitnodiging voor het uiteenzetten van het onderzoek en hoopt ongetwijfeld dat ze hiermee de medewerking verkrijgt. In de verte hoor ik haar verder praten over contactregistratie en een werkrelatie om de veranderwens van cliënten vast te stellen. Ik vraag me af wat ze vanavond thuis aan haar man en kinderen vertelt over hetgeen ze overdag doet. En waar ze de lol vandaan haalt om zo in een eigen wereld te leven om met gevaar voor de werkelijkheid van anderen te oordelen over wat goed en niet goed is. Wat bezielt iemand in een wereld van meten en weten waarbij de criteria vanuit de eigen beleving worden opgesteld en niet worden verkregen door het gesprek er over met betrokkenen zelf. Simpeler gezegd: wat heeft een cliënt aaneen dergelijk onderzoek? De onderzoekster die vanuit eigen gedachtewereld wil vaststellen hoe de belevingswereld van de cliënt er uit ziet. Wanneer kan zij tevreden zijn en wat vertelt ze tussen een hap aardappelen en groente aan haar partner?

De onderzoekster vraagt of het me duidelijk is. Mijn blik straalt blijkbaar iets van wanhoop uit want ze begint vervolgens te vertellen dat het misschien ingewikkeld lijkt maar dat het wel meevalt wanneer ik eenmaal met de formulieren bezig ga. Zelf weet ik nog niet of ik wel bezig ga maar zij heeft ondertussen al bedacht dat ik haar altijd kan bellen. Ik weet niet of ik wel wil bellen. Zeker nu ik weet dat ze alle tijd

voor me zal hebben. Ze ziet zelf niet eens hoe ze geen contact maakt en alleen maar probeer om dat te krijgen wat ze voor het onderzoek nodig heeft. Ze herhaalt dat ik niet moet schromen om te bellen. Mijn grote redster, al weet ik zelf nog niet waar ze me voor of mee gaat redden. Zij weet het al. Ze creëert een probleem, lost het op en dat gaat ze vanavond thuis vertellen.

Dat die hulpverleners nog veel moeten leren en hoe zij door haar werk van meten en oordelen de hulpverleners helpt om dat leren te kunnen. En net als bij mij en bij de cliënt zullen de huisgenoten het verhaal niet begrijpen maar zeggen dat ze goed bezig is. Iemand die zo enthousiast blind is, heeft niets aan een bril of placebobril.

Deze laatste is nodig om te bewijzen dat de echte bril toch echt iets anders laat zien, maar zoals gezegd zullen beide niet helpen.

Als ze weg is kijk ik nog een tijdje voor me uit. Tijdens de Engelse les op de middelbare school leerde ik ooit een woord dat mijn gemoedstoestand goed weergeeft en dat woord heb ik altijd goed onthouden: "flabbergasted"/ Het is zoiets als totaal van de wereld en overdonderd.

Gelukkig meldt de secretaresse dat er een cliënt in de wachtkamer zit die me wil spreken. Eens kijken of die nog met een of andere veranderwens komt om mij een plezier te doen.

## Pro Life ?

Ze komen op voor ongeboren leven, maar vragen niet of er wel ruimte is

voor nog een kind waar niemand van zal houden, voor nog een leven zonder perspectief.

Zonder basis, zonder liefde is er weinig kans op leven in een grote-mensen-wereld waar een wegwerpkind niet telt.

Zij bepalen, zij beslissen dat je leven er moet zijn. Hun geloof en hun geweten tellen zoveel meer dan jij.

Dat geweten werkt alleen aan de buitenkant. Ik weet de andere kant achter gesloten deuren:

hun dubbele moraal, met God als bondgenoot, de bijbel als excuus om niet te hoeven denken.

Ongeboren, geboren jij bent hun eigendom, hun vrijbrief naar de hemel en jij kunt naar de hel.

*Marlieke de Jonge*